

PHILIPPA
GREGORY
Îmblânzirea
reginei

Traducere din limba engleză
și note de Mihaela Negrilă

POLIROM
2021

Henric râde, apoi îmi spune:

— Am o contragreutate pentru Gardiner. O să-l pun pe Cranmer să scrie o predică și o litanie în engleză.

Sunt uluită.

— O carte de rugăciuni englezească? În limba engleză?

— Da, pentru ca atunci când oamenii vin la biserică, să poată auzi rugăciunile în limba lor și să le înțeleagă. Cum să se spovedească pe deplin într-o limbă pe care n-o înțeleg? Cum să se roage cu adevărat dacă pentru ei acele cuvinte nu înseamnă nimic? Stau în fundul bisericii și zic „Dâr-dâr, dâr-dâr, dâr-dâr... amin”.

Exact la asta m-am gândit cu când am tradus psalmii episcopului Fisher din latină în engleză: „Ce dar ar fi pentru oamenii din Anglia!”. Mai că mă bălbâi de entuziasm:

— O carte de rugăciuni în limba lor! Câte suflete se vor mântui! Cât aş fi de încântată dacă mi s-ar da voie să lucrez și eu la ea!

— Iar eu îi spun bună dimineața reginei, zice Somers pe neașteptate. Bună dimineața reginei dimineții.

— Bună dimineața și ție, Will, îi răspund. Asta e o glumă?

— E o glumă de dimineață. Iar ideea regelui este planul din această dimineață. După cină o să ți se pară foarte diferită. În dimineața asta trimitem după Cranmer, diseară – hei-ho! – izvorul întregii cunoașteri va fi lordul nostru Gardiner, iar tu vei fi regina dimineții și vremea ta va fi trecut.

— Taci, bufonule, zice Henric. Ce zici, Kateryn?

În ciuda avertismentului lui Will, nu mă îndur să tac.

— Cred că e o ocazie de a scrie ceva deopotrivă adevărat și frumos, spun eu entuziasmată. Iar un lucru care e scris frumos n-are cum să nu-i călăuzească pe oameni spre Dumnezeu.

— Dar nu trebuie să fie ceva decorativ, stăruie Henric. Nu trebuie să fie un dumnezeu mincinos. Trebuie să fie o traducere fidelă din latină, nu un poem altoit pe ea.

— Trebuie să fie Cuvântul Sfânt, îi zice eu. Dumnezeu le vorbea oamenilor simpli într-o limbă simplă. Biserica noastră trebuie să facă la fel. Dar eu cred că există o imensă frumusețe în limbaj de rând.

— De ce nu scrii chiar tu niște rugăciuni? Întreabă pe neașteptate Henric. De ce nu le-ai scrie cu mâna ta?

Pentru o clipă mă întreb dacă știe despre cartea de psalmi tradusă de mine, apărută fără nici un nume pe copertă. Mă întreb dacă iscoadele lui i-au spus că am tradus deja rugăciuni și că le-am discutat cu arhiepiscopul.

— Nu, nu, n-aș îndrăzni... mă bâlbâi eu.

Însă interesul lui e sincer.

— Știu că Cranmer te apreciază foarte tare. De ce nu scrii niște rugăciuni originale? Și de ce nu traduci niște rugăciuni din liturghia latinească, ca după aia să-i arăți versiunea ta? Adu-mi una să o citesc. Și prințesa Mary lucrează cu tine, nu? Și Elizabeth?

— Cu profesorul ei particular, răspund eu prevăzătoare. Ca parte din educația lui Elizabeth, laolaltă cu verișoara ei, Jane Grey.

— Eu sunt de părere că femeile ar trebui să studieze, zice el blând. Nu ține de îndatoririle unei femei să rămână ignorantă. Iar tu, la urma urmei, ai un soț învățat și erudit: nu ai nici o șansă să mă întreci!

Idea îl face să râdă și râd și eu cu el.

Nici măcar nu mă uit la bufon, deși știu că ciulește urechile să-mi audă răspunsul.

— Cum crezi tu că ar fi mai bine, stăpâne, îi spun netulburată. Mi-ar face plăcere să fac această muncă și ar fi și o învățatură bună pentru prințese.

Însă tu hotărăști cât de departe să meargă treaba asta.

— Ar putea să meargă departe, stabilește regele. Poate să meargă oricât de departe, atât cât poate compune Cranmer. Căci îl voi trimite pe câinele meu Gardiner s-o tragă îndărăt dacă merge prea departe.

— Nu s-ar putea găsi aici o cale de mijloc? mă întreb eu cu glas tare, după care adaug: Fie Cranmer va scrie rugăciunile liturghiei în engleză și le va publica în engleză, fie nu o va face deloc.

— Vom găsi calea mea, răspunde Henric. Calea pe care mi-o inspiră Dumnezeu Însuși mie, cărmuitorul Lui pe pământ. Îmi vorbește. Îl aud.

Will sare deodată până lângă șemineu și i se adresează ogarului adormit, ridicându-i capul mare și punându-l pe genunchii lui:

— Vezi tu, dacă ea ar zice așa ceva sau dacă eu aș face asta, am fi numiți o nebună și-un bufon. Dar dacă o spune regele, toată lumea crede că e adevărul adevărat, de vreme ce regele e trimisul lui Dumnezeu și are mir sfânt pe plept, așa că nu poate greși niciodată.

Regele se uită spre favoritul lui, îngustându-și ochii.

— Nu pot greși niciodată, fiindcă sunt rege, zice el. Nu pot să mă înșel niciodată, fiindcă un rege e mai presus de un muritor, el e așezat imediat sub îngeri. Nu mă pot înșela niciodată, fiindcă Dumnezeu îmi vorbește în cuvinte pe care nimeni altcineva nu le poate auzi. Tot așa cum tu nu poți fi niciodată înțelept, fiindcă ești bufonul meu.

Regele se uită apoi spre mine și zice:

— Iar ea nu poate avea niciodată o părere care să nu fie și a mea, fiindcă e soția mea.

În seara asta mă rog pentru discreție. Toată viața am fost o soție supusă, mai întâi în fața unui băietan temător și prostuț, apoi în fața unui bărbat puternic și rece. Amândurora le-am arătat supunere totală, căci asta e datoria unei soții, poruncită de Dumnezeu și învățată de fiecare femeie. Acum sunt măritată cu regele Angliei și am trei feluri de îndatoriri: ca soție, ca supusă și ca enoriașă a bisericii al cărei conducător absolut e tot el. Să citesc cărți care lui nu i-ar plăcea și să am păreri pe care el nu le împărtășește ar fi o lipsă de loialitate sau chiar mai rău. Ar trebui să gândesc ca el de dimineața până seara. Însă nu pot să cred că, dacă Dumnezeu mi-a dat un creier, n-ar vrea să gândesc singură cu el. Cuvintele îmi răsună în cap: „Nu pot să cred că, dacă Dumnezeu mi-a dat un creier, n-ar vrea să gândesc singură cu el”. Și, odată cu ele, îmi vine în minte un cuplet: „Iar Dumnezeu mi-a dat o inimă, cu siguranță vrea să iubesc”. Știu că alăturarea celor două fraze nu arată logica unui filosof, ci pe cea a unui poet. Asta vine din faptul că am ureche de scriitor: cuvintele mă conving la fel de mult ca ideea. „Dumnezeu mi-a dat un creier, cu siguranță vrea să gândesc. Dumnezeu mi-a dat o inimă, cu siguranță vrea să iubesc.” Le aud în minte. Nu le rostesc cu glas tare nici măcar aici, în capela goală. Dar când ridic privirea din locul meu, de lângă balustrada ce desparte spațiul din jurul altarului de nava bisericii, spre pictura cu Hristos răstignit, nu văd decât zâmbetul trist al lui Thomas Seymour.

Nan intră cu pași mari în odaia păsărilor, unde eu stau pe locul de lângă fereastră, ținând într-o mână o pereche de canari galbeni ce ciugulesc

dintr-o bucătică de pâine din făină fină, pe care o țin în cealaltă mână. Mă delectez privind-le ochișorii strălucitori, felul cum înclină capul, splendoarea coloritului, țesătura complicată a penajului și piciorușele calde, cu care zgârie ușor. Sunt un fel de minune de viață avântată, cuibărită în palma mea.

— Sst, zic eu, fără să ridic capul.

— Trebuie să auzi asta, îmi spune Nan cu o furie înăbușită în glas. Lasă păsările deoparte.

Ridic privirea, gata să refuz, dar în clipa aceea îi văd chipul sumbru. În spatele ei stă, palidă la față, Catherine Brandon. Lângă ea e Anne Seymour, care are un aer grav.

Înecțișor, ca să nu sperii păsările, îmi strecur mâna în colivia frumoasă și canarii se cocoată pe stinghiile lor, iar unul dintre ei începe să-și ciugulească și să-și netezească penele, de parcă ar fi un ambasador important revenit dintr-o vizită și trebuie să-și aranjeze pelerina.

— Ce e?

— E vorba de noua lege privind succesiunea la tron, zice Nan. Regele își numește moștenitorii înainte de a pleca la război cu Franța. Charles Brandon și Edward Seymour erau cu el când asculta sfaturi, iar Wriothesley – Wriothesley! – se afla acolo cu avocații și o redacta.

— Știu totul despre asta, spun eu calmă. A discutat-o cu mine.

— Ți-a zis că îl va numi pe moștenitorii iviți din trupul tău urmași la tron după printul Edward? mă chestionează ea.

Mă răsucesc iute și păsărelele din colivie flutură din aripi din cauza mișcării mele bruște.

— Moștenitorii mei? întreb.

— Trebuie să avem grijă ce spunem, zice Anne Seymour, privind neliniștită în jur, de parcă papagalul i-ar putea transmite episcopului Gardiner orice vorbe trădătoare.

— Desigur, desigur, dau eu din cap. Doar că am fost uimită.

— Și orice alți moștenitori, zice Catherine Brandon cu un glas foarte scăzut, având grijă ca pe chip să nu i se citească nici o expresie. De fapt asta e ideea.

— Alți moștenitori?

— De la orice viitoare regină.

— Orice viitoare regină? repet eu, uitându-mă la Nan, nu la Catherine sau Anne. Se gândește la o viitoare regină?

— Nu de-adevăratelea, mă liniștește Anne Seymour. Doar redactează o lege a succesiunii care să poată fi aplicată și dacă el ar trăi mai mult decât Maiestatea Voastră. În caz că muriți înaintea lui...

Nan scapă un mic icnet înăbușit.

— De ce? E îndeajuns de tânără ca să-i fie fiică!

— E ceva ce trebuie prevăzut în lege! insistă Anne Seymour. Să zicem că ați avea nenorocul să vă îmbolnăviți și să muriți...

Catherine și Nan schimbă niște priviri goale. E limpede că Henric are obiceiul să trăiască mai mult decât reginele lui și nici una dintre ele nu s-a îmbolnăvit vreodată.

— Atunci ar fi nevoie să se însoare din nou și să aibă un fiu, dacă va putea, încheie Anne Seymour. Asta nu vrea să însemne că planuiește așa ceva. Nu înseamnă că asta e intenția lui. Nu înseamnă că are pe cineva în minte.

— Nu, mârâie Nan. Nu a avut asta în minte: cineva i-a băgat-o acolo. I-au băgat-o în minte acum. Iar soții voștri erau acolo când s-a întâmplat.

— S-ar putea să fie doar felul cel mai potrivit de a formula legea succesiunii, sugerează Catherine.

— Nu, nu este, insistă Nan. Dacă s-ar întâmpla ca ea să moară, iar el s-ar recăsători și ar avea un fiu, atunci băiatul ar deveni moștenitor după Edward, grație dreptului lui din naștere și a sexului.